

Gezocht:
avonturier

Gezocht: avonturier

Paul Kater

Het vervolg op "Gezocht: held".

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm.

Schrijver: Paul Kater
Coverontwerp: Renée Barratt - The Cover Counts
ISBN: 9789463421010
© Paul Kater

1 Het huis.

Skrieeeeekkk. De muren waren geen barrière voor de schreeuw van een eenzame Artor. "Niet weer." Sabas ging rechtop zitten en keek naar het gedempte licht dat zich door de gordijnen worstelde. Het was bronstijd voor de Artors en met dit soort geschreeuw lieten ze hem daar al een paar ochtenden van meegenieten. Reny werd er niet wakker van. Ze was haar hele leven al gewend aan deze herrie; Sabas vermoedde dat ze het niet eens meer hoorde. Daar was hij wel een beetje jaloers op. Hij liet zich terugzakken op het kussen en bereidde zich voor op de volgende schreeuw. Hij hoefde niet lang te wachten. Ze waren in elk geval vroeg gaan slapen dus voelde hij zich goed uitgerust. *Skrieeeeekkk.* De Artor kwam weer laag over het huis in een poging een partner te lokken. "Met zo'n strot jaag je de dames de stuipen op het lijf, maat," mompelde Sabas voor zich uit. *Skrieeeeekkk.*

Sabas keek uit naar de nieuwe dag. Reny en hij zouden er weer op uit gaan, wandelen door de straten om een eigen woning te zoeken. Ze hadden het daar al een aantal keren over gehad. In het begin had Reny er helemaal geen oren naar gehad. Ze wilde eigenlijk haar familie niet verlaten, al wist ze dat dat moment eens zou komen. Uiteindelijk was ze overstag gegaan en nu was ze nog meer van plan om te verhuizen dan Sabas. De verschillende woningen die het paar inmiddels had bekeken waren afgekeurd. Sommige waren te groot, andere te klein. Een paar woningen waren zo

beschadigd dat de gebouwen moesten worden afgebroken en herbouwd voor iemand er met goed fatsoen kon wonen. De Lergesh hadden heel wat ellende achtergelaten in Mianthern. Sabas was verbijsterd over de vernielingsdrang van de Lergesh, en ook dat kleinere steden daar meer van te lijden hadden gehad dan bijvoorbeeld de hoofdstad, Strevan.

Ze hadden gisteren een paar buurten bezocht waar Reny dolgraag wilde wonen, maar die bleken erg populair te zijn. Er was geen enkele woning vrij. Misschien zouden ze daar ooit nog eens gaan wonen, maar dat kon nog wel even duren. Sabas dommelde weer in slaap, om niet veel later gewekt te worden door Reny die plagend aan zijn haar trok.

"Goedemorgen," zei ze toen hij zijn ogen open had. "Vandaag vinden we ons huis."

"Ja, beslist. En ik wil graag een knuffel om dat te bezegelen." Hij kreeg zijn knuffel. Geen kus, want dan zouden ze heel wat langer in de slaapkamer blijven. Knuffels waren veilig. Na die ene, die ook best lang duurde, stonden ze op.

Eenmaal in de huiskamer dreef de geur van het ontbijt hen al tegemoet. "Goedemorgen," riep Indra vanuit de keuken. "Het lijkt wel alsof het steeds later wordt voor jullie opstaan." Reny bloosde en Sabas grijnsde.

"We hoopten dat het niet opviel," zei hij. "Je eten lokt ons steeds weer naar buiten." Indra moest om zijn woorden lachen. Wat ze klaarmaakte was altijd goed maar dit was gewoon ontbijt. Terwijl ze zaten te eten praatten ze over de nieuwe poging om een woning te vinden. Indra stelde een wijk voor waar ze eens konden

gaan kijken. Sabas zag Reny's grimas maar zei er niets op. Het was duidelijk geen wijk waar zij zin in had.

"We willen ook achter de grote koophallen gaan kijken," zei ze.

"Ook een goed idee," beaamde Indra. Sabas begreep dat zij al doorhad dat haar suggestie weinig opvolging zou krijgen. "Als jullie maar in een nette buurt komen te wonen." Wat dat betrof waren Indra en Reny het eens dus daar hoefde niemand zich zorgen om te maken. Het vinden van een woning was dan toch een heel ander punt. Na het eten ging het tweetal douchen en zich aankleden. Sabas was er helemaal aan gewend om eerst in zijn pijama te ontbijten. Reny kwam uit hun kamer met hun naamschijf in de hand. Ze overhandigde de schijf aan Sabas.

"Niet vergeten vandaag," zei ze. Gisteren waren ze namelijk zonder die schijf de deur uit gegaan. Op de schijf had Reny in haar sierlijke handschrift hun namen geschreven. De naamschijf zou op de deur van hun toekomstige woning komen. Sabas knikte en bloosde nu, want hij was gisteren de schijf vergeten. Met de schijf veilig onder zijn arm verklaarde hij helemaal klaar te zijn voor de expeditie. Toen pas trok hij zijn vlecht over zijn schouder. Daar moest Reny om grinniken. Hij was zo bijzonder met die rare gewoontes. Soms werd ze er gek van, maar ze wilde die niet missen. "Kom, dan gaan we."

Eenmaal buiten liepen ze naar het einde van de straat tot ze bij het grote complex met de vele bedrijfjes, kantoortjes en winkeltjes kwamen. Ze gebruikten die afkorting binnendoor vaak. Eenmaal door dat gebouw

heen vroeg Sabas of ze links- of rechtsaf zouden gaan. Reny keek naar beide kanten. Het verbaasde hem altijd dat ze zo lang over iets relatief eenvoudigs kon nadenken. Alsof ze er serieus goed over nadacht. Volgens hem maakte het niet veel uit welke kant ze op zouden gaan.

"Linksaf," zei ze toen bedachtzaam. Het leek alsof ze nog steeds aan het beslissen was. "Ja. Linksaf. Nu weet ik het zeker." Hand in hand liepen ze de straat in. Het was een stille straat vergeleken met Heglurongong. Sabas dacht even na. O ja, Winkelstraat! "Waarom lach je?" Reny zag alles.

Sabas vertelde haar waar hij over had lopen denken en hoe hij toch even goed had moeten nadenken om op het Nederlandse woord te komen. "Ik dacht aan Heglurongong en die keer dat jij me daarheen bracht. Dat was de eerste keer dat ik iets zag van het leven in Mianthern."

"Dat weet ik nog! Zonder de vertaler was je verloren. Je kon niet eens de eenvoudigste woordjes verstaanbaar uitspreken, en nu spreek je vloeiend Nill." Dat was niet helemaal waar, maar hij had een hoop bijgeleerd sinds toen, en daar bewonderde ze hem voor. Sabas wist dat hij de taal verre van vloeiend beheerste maar hij zei dat niet. Complimenten als deze waren belangrijk hier, en Reny vond altijd wel een moment om hem er een te geven. Dat was iets wat hij nog veel moest oefenen.

"Ik had en heb een geweldige lerares," zei hij. "Een lerares die zo goed en lief is dat ik haar hart stal en dat

ik pas teruggaf toen we een verbonden partnerschap hadden."

Reny keek hem stralend aan. Ze kon even geen stap meer zetten. "Sabas..." Ze nam zijn handen in de hare. "Dat was zo mooi." Een paar mensen liepen om hen heen zonder een opmerking te maken dat ze eigenlijk de weg blokkeerden. "Heb je dat helemaal zelf bedacht nu net?"

Hij grinnikte. "Een paar woorden maar. De rest heb ik in boeken gelezen."

"Maar je hebt ze onthouden. Voor mij." Reny voelde zich gelukkig. "Dank je, Sabas. Kom, we gaan ons huis zoeken."

"Reny. Kom nou. Dat meen je niet.!" Sabas keek nog eens rond in de woning die ze hadden gevonden. Het lag niet op de begane grond zoals Reny oorspronkelijk gehoopt had. Na wat vruchtloze pogingen zo'n huis te vinden waren ze toch maar overgestapt op appartementen en in zo'n gebouw stonden ze nu. Het lag op de tweede verdieping. De meeste ramen de strijd met de Lergesh hadden verloren. De muren zaten er nog allemaal in maar in sommige daarvan zaten behoorlijke gaten. De vloer was gekrast en op sommige plaatsen staken energiekabels omhoog. Het plafond was het enige dat niet veel aandacht nodig leek te hebben.

"Sabas." Reny keek hem rustig aan. "Je laat je creativiteit weer eens niet naar buiten komen." Dat had ze al zovaak gezegd. "Als we de rommel een beetje opruimen is dit een mooie woning voor ons."

Sabas nam haar handen in de zijne. "Je hebt gelijk. Zolang dat opruimen niet *een beetje* is en als we hulp krijgen om het een en ander te repareren." Hij liep om een muur heen en keek haar door één van de gaten aan. "En de rest."

"We krijgen hulp genoeg en dat weet je." Reny werd een beetje boos om zijn commentaar. Sinds ze in Mianthern waren gekomen hadden ze bij haar ouders gewoond en haar vader had meer dan eens aangegeven dat het prima was als ze een eigen woning wilden zoeken. Iedereen in de buurt had gehoord over Sabas en zijn daden en droeg hen bijna op handen. Hulp zou echt geen probleem zijn.

Sabas gaf Reny een knuffel. "Het spijt me. Het is gewoon een beetje... vreemd." Het was niet echt vreemd maar de situatie herinnerde hem een beetje teveel aan de eerste keer dat hij met zijn toenmalige vrouw naar een eigen huis was gaan kijken. Hij wist dat hij die gedachtes los moest laten dus keek hij nog een keer rond. "Je hebt gelijk. Dit zou een fijn huis kunnen zijn." Hij meende het.

"Dat wordt het," zei Reny. "Ik weet dat het fijn zal zijn. We hebben veel vrienden die ons willen helpen."

Sabas keek in haar grote, diepblauwe ogen. Hij wist dat ze gelijk had. Ook meubilair zou geen probleem zijn. Sinds ze terug waren had hun faam zich snel verspreid. Iedereen wist van hun grote aandeel in het verjagen van de Lergesh en hij en Reny werden daarom als helden beschouwd. Bijna iedereen vond het een eer om iets voor hen te kunnen doen of te maken. "We gaan dit doen, lieverd," zei hij. "We gaan hier wonen."

"Ons thuis," zei ze. Ze wees naar de naamschijf op dat hij al die tijd mee had gedragen. "En nu hangen we dit op de deur zodat iedereen weet dat dit huis niet langer beschikbaar is." Sabas pakte het bordje en voelde zich stom. Dit was ook weer zo heel anders als wat hij gewend was. Terwijl hij de naamschijf bekeek zag hij dat het handschrift er wel heel raar uit zag. "Je houdt het ondersteboven," zei Reny op hetzelfde moment dat hij dat doorhad. Sabas draaide het bordje snel om. Reny trok hem mee naar de deur. "Houd het maar tegen die donkere plek. Daar blijft het vanzelf zitten." Enkele seconden later hing het bordje op de deur. Daarna omhelsde ze hem even. Er was tenslotte verder niemand in de gang. "We hebben een eigen huis, Sabas."

Het paar verliet het gebouw en keek nog even omhoog naar de tweede verdieping waar hun toekomstige woning lag. "Mijn ouders zullen het fijn vinden voor ons," zei Reny.

"En voor zichzelf," grapte Sabas. "We hebben al lang genoeg bij hen gewoond; ze zullen ons onderhand wel zat zijn." Hij wist dat dat niet waar was maar kon het niet laten om haar te plagen. Hij merkte dat Reny zijn humor intussen heel wat beter begreep want ze reageerde niet eens op de plaagstoot.

"We moeten maar eens teruggaan en ons klaarmaken voor vanavond." Reny keek in zijn ogen en legde langzaam haar hand om zijn vlecht. Dat was zijn eigen haar. Ze had dat die ochtend zelf opnieuw gevlochten en voor haar was het een tastbaar bewijs dat ze bij elkaar hoorden. "Je weet nog wel waarom, hè?"

Sabas glimlachte en legde zijn handen op haar schouders. Dat was een van de intieme gebaren die in het openbaar was toegestaan. "Ja. We gaan bij vrienden op bezoek." Hij wist ook dat hij niet *jouw vrienden* moest zeggen want sinds ze een officieel paar waren, waren haar vrienden ook zijn vrienden en zijn vrienden waren ook de hare. De paar vrienden die hij op aarde had achtergelaten wisten echter niet van haar bestaan, noch waar Sabas zich nu bevond.

"En weet je hun namen nog?" wilde Reny weten terwijl ze zijn vlecht wat steviger vastpakte.

Hij wist dat ze eraan zou trekken als hij *nee* zou zeggen. "Ik herinner me Danoo en Rena maar de derde naam is me ontschoten."

"Letris," zei ze terwijl ze zijn haar losliet. "Letris is de vrouw die me heeft geleerd hoe ik Hembe moet spelen. Dat moet je niet vergeten." Het was een belangrijke avond voor haar omdat haar vrienden Mianthern ontvlucht waren toen dat nog in de greep van de Lergesh was. Ze waren pas een week terug en hadden toen via de communicator contact opgenomen met Lehm's huis om erachter te komen of daar nog iemand was. *Of er nog iemand leefde* was uiteraard de achterliggende gedachte maar dat was nooit uitgesproken.

"Letris, Danoo en Rena. Dat kan ik wel onthouden."

"Ik vraag het je nog eens als we weer thuis zijn," waarschuwde Reny hem en toen bleef ze maar praten over hun toekomstige, nieuwe woning. Deze keer was de lift geen raadsel voor Sabas. Hij drukte bijna vanzelf

op de juiste knop en snel waren ze boven. Reny keek hem aan toen ze hem hoorde grinniken.

"Ik herinner me nog die eerste keer dat ik die woorden moest ontcijferen," zei hij terwijl hij naar de knoppen wees.

Reny lachte. "Je was nog zo nieuw en onbekend met ons. Zo vreemd." Ze verlieten de lift en toen hield ze hem even tegen terwijl ze hem aankeek met haar grote, volblauwe ogen. Met een vinger raakte ze voorzichtig de Nillibiaanse huid op zijn wang aan. "Er is zoveel veranderd. Dankzij jou."

Sabas legde zijn hand even over de hare. "Dankzij ons. En zoveel andere mensen." Zijn gedachten waren onmiddellijk weer bij de Nordrish en de Pletyn Urad, dat bijzondere kind van dat ras dat hem op de een of ander manier voor een wisse dood had behoed terwijl zijn shuttle aan het neerstorten was. Hij dacht ook even aan Hisdo, de man uit Strevan die met hem in die shuttle was gestapt terwijl de man wist dat hij dat niet zou overleven.

"Reny, Sabas." Ze keken om. Het was Indra, Reny's moeder, die op hen toe kwam. Ze werd op de voet gevolgd door Cailo. "Ik hoorde jullie binnen komen," zei ze. "Hebben jullie iets gevonden?"

"Ja! Deze keer is het gelukt! Het is een woning in de Tweede Handelarenstraat, dus het is best dichtbij. Het is op de tweede verdieping van het gebouw Glemlí, en onze namen hangen op de deur."

Cailo keek bezorgd. "Er is zoveel kapot daar." Hij was daar met vriendjes gaan spelen en zo had hij grote delen van de buurt verkend om te zien hoe die eraan

toe was nadat de Lergesh hun woede erop hadden hadden gekoeld.

"Dat is waar," zei Sabas, "maar het gebouw is solide en stabiel. En met zoveel al weg uit het huis hebben we heel veel mogelijkheden om het precies zo te maken als we willen."

"Weg? Wat is er dan weg?"

"Alles. Het huis is helemaal leeg."

Reny zei, "Er heeft al heel lang niemand gewoond. Ze zijn waarschijnlijk vertrokken gedurende de Lergesh-bezetting; ze hadden zelfs hun naamschijf meegenomen." Onder het praten dirigeerde Indra het tweetal naar een van de comfortabele banken in de huiskamer. Cailo bood aan Gostif voor iedereen te halen, op voorwaarde dat ze zouden wachten met alles vertellen tot hij terug was. Omdat de jongen zich haastte was dat heel makkelijk. Hij was heel nieuwsgierig. Sabas en Reny vertelden toen over hun huizenjacht, tot dat ze zich klaar moesten gaan maken voor het bezoek bij hun vrienden.

"Je moet je Hembe meenemen." Reny hielp hem er maar aan denken toen ze bijna klaar waren. Terwijl hij het instrument ging halen, ging zij voor het beeldje van Panor staan. Dat had alles overleefd, en wonder boven wonder zonder een kras op te lopen. "Panor weet hoe gelukkig ik ben," fluisterde ze naar het beeldje dat een prominente plek op een klein tafeltje bij de deur had, "en hoe gelukkig Sabas is." Dat was alles wat ze kon zeggen want Sabas kwam alweer terug. Ze pakte haar eigen Hembe op en glimlachte naar haar man. "Helemaal klaar?"

"Bijna," zei hij terwijl hij haar wang even streelde. "Ik moet je enkel nog even zeggen hoe mooi ik je vind. En nu ben ik klaar." Reny voelde hoe haar wangen donkerder werden, de Nillibiaanse manier van blozen. Ze glimlachte even en liep toen de kamer uit, met Sabas vlak achter haar aan.

"We zijn klaar, dus we gaan nu," zei ze tegen haar familie.

"Veel plezier, en doe jullie vrienden de groeten." Lehrm was inmiddels thuisgekomen en escorteerde het koppel naar de straat waar hij ze nakeek terwijl ze weglieden.

"Jammer dat we niet met een Loper kunnen gaan," grinnikte Sabas. "Dat zou een mooie indruk maken."

"Je bent gek," was Reny's commentaar maar ze moest ook lachen om het idee. Het was jammer dat ze even geen Loper hadden. De dieren die de familie terug hadden gebracht naar Mianthern waren uitgeleend aan mensen die de kracht van de Lopers nodig hadden om verwoeste delen van de stad te herbouwen. Met de Hembe's onder de arm liepen ze naar de grote straat en vonden een beschikbare grondwagen. Reny keek hoe Sabas zijn best deed om het adres op het display te schrijven. Ze zag al twee foutjes maar ze zei niets.

"Verkeerd. Dacht ik wel."

"Dat is niet erg. Je doet het al veel beter." Snel schreef ze het adres van het appartement van hun vrienden op het scherm en de wagen kwam in beweging. Terwijl ze onderweg waren vertelde Reny hem wat hij verkeerd had geschreven. "Het is bijzonder om te zien dat je telkens dezelfde kleine foutjes maakt."

"Dan moeten we daar eens wat aan doen," zei Sabas. Hij woonde hier, Nillib 6 was zijn thuis dus wilde hij de taal beheersen.

2 Op bezoek.

De wagen draaide een stille straat in en kwam tot stilstand voor een laag gebouw. De deur gleed open om Reny en Sabas uit te laten stappen. Sabas bekeek het gebouw. "Mooi hier," vond hij, "ik vind die kleuren wel wat hebben." Het was duidelijk dat de verwoesting die de Lergesh op veel plaatsen hadden aangericht niet tot hier had gereikt, want alles in de straat leek nog intact.

Reny liet haar blik langs een aantal gebouwen glijden. "Het voelt alsof het heel lang geleden is dat ik hier was," zei ze. "Ik ben blij dat alles nog in de oude staat is." Ze keek Sabas aan. "Kom. We gaan onze vrienden ontmoeten."

Sabas waardeerde haar bemoedigende glimlach en prees zich gelukkig met een vrouw die begreep hoe vreemd en nieuw zoveel dingen nog voor hem waren. "Ja. Onze vrienden." Hij volgde haar naar een van de deuren die allemaal beschilderd waren in uitbundige kleuren. Reny raakte de deur aan. Die ging open zonder geluid. Ze hoefden zich ook niet aan te kondigen. Ze stonden in een nogal kleine, zeshoekige vestibule. De ruimte was zo beperkt dat Sabas in de deuropening bleef staan. Omdat ze allebei hun Hembe bij zich hadden zou het nooit passen.

"Danoo? We zijn er," zei Reny kalm. Bijna onmiddellijk schoof een muur in de vestibule weg en maakte de weg vrij naar een grote ruimte waarin alles een schakering van rood was. Sabas keek daar behoorlijk van op. De volgende uitdaging kwam in de vorm van de drie mensen die in comfortabel uitzierende zakken zaten.

Anders kon hij de vreemde meubelstukken niet noemen. Sabas wist dat Danoo de enige mannelijke vriend was maar de drie die op hen toe kwamen zagen er allemaal nogal vrouwelijk uit. Hij besloot dus voorlopig het praten aan Reny over te laten tot duidelijk werd wie nou eigenlijk wie was. "Rena," zei Reny en glimlachte naar de kortste van de drie. De vrouw, gekleed in het dieprood, pakte Reny's vrije hand.

"Reny. Het is zo lang geleden..." Ja, dat was duidelijk een vrouw. Sabas hoorde het aan de stem. "En dit is de beroemde man die zoveel heeft gedaan voor Nillib-6." De vrouw in het rood keerde zich naar Sabas die onmiddellijk haar verbazingwekkend gele ogen zag. "Ik ben Rena. Ik bedank je en heet je welkom." Ze raakte even de rug van zijn vrije hand aan.

"Hallo, Rena. Ik ben Sabas en vind het heel fijn je te leren kennen."

Rena glimlachte en stapte terzijde. De langste van de drie kwam toen naar voren. "Reny, liefste, mijn hart zingt omdat je hier weer bent, en verbonden ook nog!" Ook geen mannenstem dus was dit Letris die Reny les had gegeven op de Hembe.

"Letris. Het is te lang geleden," zei Reny tegen de vrouw in het lange, blauwe gewaad. "Sta me toe Sabas voor te stellen." Maar in plaats van naar Sabas keek Letris naar de Hembe die Reny bij zich had.

"Een heel fraai instrument, Reny."

"Sabas heeft dat voor me gewonnen met een zwaarddans in Strevan." Reny had niet trotser kunnen klinken en haar woorden maakten duidelijk indruk op de drie, die zich toen meteen naar hem keerden.

"Sabas, je bent meer dan welkom hier," zei Letris. Het feit dat hij een Hembe voor Reny had gewonnen maakte duidelijk een wereld van verschil. Danoo en Rena verwelkomden hem toen met woorden van gelijke strekking. Reny en hij werden toen de grote ruimte ingewuifd waar ze op (of in) een van de grote zakken konden gaan zitten die overal stonden. Ze kozen er een die groot genoeg was voor hen samen. Toen rolde Danoo, die blijkbaar de officiële eigenaar van het huis was, een karretje dichterbij. Het was een kabinet met daarin heel veel flessen in bijzondere vormen en kleuren. In plaats van Gostif bood hij hen een van de vele likeuren aan die hij had verzameld. De man was bijzonder trots dat hij deze collectie uit handen van de Lergesh had kunnen houden.

"Dit zijn enkele van de fijnste likeuren van de planeet," verklaarde hun gastheer. "Willen jullie er enkele van proberen?" Sabas was niet helemaal zeker of het voor zoiets al tijd was. Sinds hij hier aangeland was had hij geen enkele alcoholische drank gehad. Een snelle blik naar Reny vertelde haar dat hij geen antwoord had.

"We zullen daar nog even mee wachten, vriend Danoo," zei ze. "Sabas heeft wel een voorliefde voor Gostif ontwikkeld."

Rena was inmiddels op een zak tegenover die van hen gaan zitten. "Dus het is waar?"

"Wat is waar?" vroeg Reny.

"Dat hij niet van onze planeet is. We hebben hier en daar wat geruchten gehoord. Dat een man van een andere planeet heeft geholpen om de Lergesh te

verjagen." Letris en Danoo stonden nog maar keken net zo vragend als de vrouw in het rood.

Reny pakte de hand van haar partner. "Ik denk dat jij dat maar moet vertellen." Sabas hield haar hand vast en glimlachte even waarna hij hun gastheer en -vrouwen vertelde dat het inderdaad waar was. Hij ging niet in alle details; dat zou te lang duren en het zou ook teveel herinneringen losmaken die net een rustplaats hadden gevonden in het mentale stof. Wat hij vertelde was indrukwekkend genoeg en op plaatsen waar Reny vond dat hij zichzelf teveel wegcijferde nam zij het woord even over. Toen ze klaar waren met hun verhaal waren de drie anderen even stil. Daarna liep Danoo zachtjes weg.

"En je huid, als we dat mogen vragen?" Letris keek wat onzeker. "Is dat normaal voor de mensen van jouw planeet?"

Sabas keek naar zijn hand en raakte even de ruwe, Nillibiaanse huid aan. "Nee. Nee, dat is het niet. De mensen daar hebben allemaal zo'n huid." Hij trok een mouw een stukje op en liet zijn blanke huid zien. "Sommigen zijn donker, sommigen licht als ik."

Reny vertelde toen hoe zwaar hij gewond was geraakt in de Lergesh shuttle. "We weten nog steeds niet hoe hij dat overleefd heeft en de Pletyn Urad wilde het ons niet vertellen. Banek had de ziekenhuisstaf opdracht gegeven om hem kost wat kost te redden. Zijn huid was op veel plaatsen verbrand dus hebben ze onze huid op hem getransplanteerd in de hoop dat het zou blijven zitten. Ik ben trots op Sabas."

Danoo kwam terug met bekers Gostif. "Ik hoorde jullie de Pletyn Urad noemen." Hij keek naar Reny, toen naar Sabas. "We hebben altijd gehoord dat dat een mythe is. Een wonderkind."

Sabas keek even naar Reny en zei toen, "We kunnen de Pletyn Urad het beste een mythe laten blijven." In zijn hart wist hij dat dat het beste was, en de Nordrish zouden dat ook zo willen.

Op een of andere manier had deze kleine onderbreking een hoop ijs gebroken. De drie nieuwe vrienden maakten het zich gemakkelijk en vroegen toen aan Reny hoe zij door de laatste maanden van de bezetting waren gekomen. Reny en Sabas vertelden over hun avonturen en ook over hun angsten. Letris leek het meest geschokt te zijn toen ze van de gruweldaden van de Lergesh hoorde. Haar humeur werd weer beter toen het tweetal over hun binding vertelde, en toen ze het punt bereikten waar Banek en Loyee de rol van Sabas' ouders op zich hadden genomen zaten ze allemaal met stralende gezichten te klappen.

"Alleen het beste is goed genoeg voor onze lieve vrienden," zei Rena. Ze keek Sabas aan. "Je bent een bijzonder iemand. We moeten toegeven dat we ons zorgen maakten over jou en Reny toen we hoorden dat jullie officieel partners waren geworden."

"Omdat ik niet van deze wereld ben," begreep Sabas.

Reny keek even naar hem en pakte zijn hand. Toen zei ze tegen Rena, "En nu weet je dat je je geen zorgen meer hoeft te maken." Daarna verdween het laatste laagje gereserveerdheid; Sabas hoorde er gewoon bij.

"Sabas," zei Letris toen, "zou ik je huid aan mogen raken?"

Hij was wat verbaasd door haar vraag. "Natuurlijk mag dat." Hij trok een mouw op en stak zijn arm uit. Reny en hij waren intussen gewend geraakt aan hoe zijn verschillende soorten huid eruit zagen. De drie nieuwe vrienden kwamen dichterbij om zijn arm goed te bekijken. Letris streelde met een vinger eerst over de Nillbiaanse huid die ze gewend was. Toen gleed de vinger over zijn aardse huid.

"Heel zacht," zei ze. "Zacht en kwetsbaar. Ik zou het zonder veel moeite kunnen beschadigen." Haar woorden maakten dat de anderen de arm ook onderzochten. Ze kwamen allemaal tot dezelfde slotsom. "Dank je, Sabas," zei Letris terwijl ze weer ging zitten. "Ik heb nog nooit iemand als jij ontmoet."

Danoo ging ook weer zitten en keek het paar aan. "Danoo. Wat speelt er in jouw hoofd?" vroeg Reny die de uitdrukking op zijn gezicht herkende.

"Je kent me, Rany," zei de man. "Ik voel een drang om een beeltenis van jullie samen te maken, in jullie natuurlijke staat." Sabas fronste en keek zijn vrouw aan. *Natuurlijke staat?* Bedoelde Danoo daarmee wat hij dacht? Het Nillbiaanse volk leek hem niet het soort om zo open te zijn over hun lichamen als je bedacht dat zelfs elkaar in het publiek aanraken niet geaccepteerd werd tenzij een verbonden paar dat deed. Reny giechelde.

"Je gezicht, Sabas," zei ze. Ze leunde naar hem en gaf hem een vederlichte kus. "Het is zo mooi als je verward bent. Waarom ben je zo verbaasd?" Hij vertelde haar

wat hij zat te denken. Iedereen moest er stilletjes om lachen. "Je hebt gelijk, Sabas. Hij wil een afbeelding van ons maken terwijl we niets aanhebben. Hij zal dat zeker zo doen dat niemand kan zien wat niet gezien hoort te worden. Danoo is erg voorzichtig met die dingen. Maar waarom is dit zo verrassend? Is de kunst van jouw oude wereld zo anders?"

Sabas had zich nooit zo voor kunst geïnteresseerd maar hij wist uit te leggen dat in kunst op aarde ook vaak naakt te zien was. "Het is nooit bij me opgekomen dat zoiets ergens anders ook op die manier kon gebeuren."

"En ook niet dat jij het onderwerp van zulke kunst zou worden," voegde Rena er met een glimlach aan toe. "Dat soort dingen gebeurt, Sabas, verbonden partner van Reny. Je zult nog wel meer bijzondere gebeurtenissen tegenkomen in je leven."

"Dat heb ik nog net nodig na alles wat er al gebeurd is," zei hij en schoot in de lach. Iedereen lachte met hem mee.

Toen zei Letris, "Het viel me op dat julle *allebei* een Hembe mee hebben gebracht. Speelt Sabas ook?"

Reny straalde toen ze dat hoorde en keek even naar Sabas. Toen vertelde ze hoe hij aan zijn Hembe was gekomen; dat het een cadeau van iemand was, als dank voor alles wat hij had gedaan in de oorlog tegen de Lergesh. "En ja, hij speelt ook. Ik heb hem dat geleerd."

"Ik ben niet zo goed, hoor," voegde Sabas daar snel aan toe. Hij wilde niet dat iemand te hoge verwachtingen had van wat hij ten gehore kon brengen.

Het was natuurlijk onvermijdelijk dat ze hier zouden spelen; anders hadden ze hun instrumenten net zo goed thuis kunnen laten. Letris wilde van zijn woorden echter niets weten en Reny deed daar nog een schepje bovenop door te zeggen dat hij best een goede Hembespeler was, gezien zijn andere vingers. Sabas keek onwillekeurig naar zijn handen. Zijn vingers hadden een gewricht minder dan die van Nillibianan en daarom waren ze korter. Zijn Hembe was klein genoeg voor hem om er een redelijk niveau op te behalen. Misschien was het een kinderuitvoering.

"Jullie zouden ons eren door iets voor ons te spelen," zei Danoo met een elegant hoofdgebaar. "Iedereen die in staat is om Reny zo te laten spreken over hun spel speelt goed genoeg voor ons." Sabas had dus echt geen keus. Hij volgde zijn vrouw naar de plek waar ze hun instrumenten hadden achtergelaten.

"Blijf gewoon rustig, Sabas," zei Reny. "Als het een keer fout gaat is niet erg, zolang je de stroom van muziek maar niet onderbreekt. We spelen drie heel eenvoudige melodieën en dan zien we wel."

"Jij bent een heel bijzondere vrouw," zei Sabas terwijl hij een vinger over een paar snaren haalde. Ze klonken uitstekend. Gelukkig maar, want het stemmen van zijn Hembe bezorgde hem nog steeds hoofdpijn omdat het zo ingewikkeld was met al die korte snaren.

"En jij bent ook heel bijzonder," kaatste Reny terug. "Zoals jij is er maar één en je bent van mij." Ze glimlachte even. "Kom, we moeten ze niet laten wachten." Ze draaide zich om en wandelde naar de grote sofa waar ze hadden gezeten. Eenmaal weer op

haar plek controleerde zij ook de klank van haar Hembe. Sabas schudde even zijn hoofd en voegde zich toen weer bij haar. Hij wachtte op haar aankondiging van het eerste stukje dat ze zouden spelen.

"Jullie zijn een mooi paar Hembespeleers," zei Rena nadat Reny en Sabas hun korte optreden hadden beëindigd. "En Sabas, zeg alsjeblieft nooit meer dat je niet goed speelt. Het klonk heel mooi."

Sabas grijnsde. "Dat komt omdat zij veel luider speelt dan ik," zei hij, maar Letris was het met Rena eens dat hij het erg goed gedaan had.

"De stukken waren niet moeilijk maar je gaf hen de aandacht die ik verwacht van een goed musicus," legde Letris uit. "Een goed musicus zorgt goed voor elke noot, eenvoudig of moeilijk."

"Ik zei dat ook al tegen hem," zei Reny, "maar hij gelooft me niet altijd. Hij denkt altijd dat ik de dingen te makkelijk maak voor hem." Sabas keek haar aan en voelde zich wat ongemakkelijk. Ze sprak de waarheid.

"Sabas. Luister naar je vrouw," zei Danoo daarop. "Ik doe dat ook. Vrouwen weten dingen en ze laten dingen niet beter klinken door er lieve woorden aan toe te voegen. Beloof me, Sabas, dat je niet zulke verkeerde gedachten meer denk als Reny je iets over kunst verteld. Reny kent onze kunst *en* ze kent heel veel nuances die bij het bespelen van een Hembe horen."

Sabas boog even zijn hoofd over het instrument en keek toen naar Reny. Ze glimlachte enkel. "Danoo, dank je voor je woorden. Ik moet duidelijk nog een hoop

leren," zei Sabas toen. Danoo grinnikte en zorgde er toen voor dat alle glazen weer gevuld werden.

Reny merkte dat Sabas een stuk meer ontspannen was nu het muziek maken achter hen lag. Ze leunde naar hem toe en raakte met een vingertop even zijn wang aan. "Je speelde heel goed," zei ze toen eenvoudig.

"En als je het idee hebt dat je meer hulp nodig hebt dan wil ik je bij deze uitnodigen om hierheen te komen. Dan zal ik je ook helpen," voegde Letris daar aan toe.

"Dat is een goed idee, dank je," beaamde Reny. "Letris is een echte leraar en dat ben ik niet." Sabas bedankte Letris voor het aanbod. De rest van de avond verliep in een ontspannen en vriendelijke sfeer waarin van eten en wijn werden genoten. Sabas en Reny moesten beloven om snel weer op visite te komen. Zonder die belofte wilde Rena hen niet laten vertrekken. Het paar zei dat ze met veel plezier weer terug wilden komen. "En als ons huis klaar is moeten jullie bij ons op visite komen," bepaalde Reny.

Op weg naar huis, in een van de automatische wagens, leunde Reny tegen Sabas aan. "Het was een leuke avond. Ik ben blij dat jij je ook geamuseerd hebt."

"Zeker. Het was moeilijk om dat eerste stuk te spelen," bekende Sabas. Het was tenslotte de eerste keer dat hij voor volslagen vreemden had gespeeld, en dan nog wel voor mensen die heel veel van muziek afwisten. "Ik ben blij dat jij blij bent, Reny."

"We horen samen blij te zijn," zei ze. "Morgen moeten we een lijst maken van alle dingen die nog moeten gebeuren in ons huis. En ik wil weer naar het museum."

Herinner je je dat nog?" Het was een van de eerste dingen die ze hem had laten zien nadat hij als gast in hun huis was opgenomen.

"Beslist." Hij kuste haar op een veilige plek op haar voorhoofd. "En deze keer kan ik heel wat meer lezen."

3 Een prettige middag.

Zacht werd er op de deur van hun slaapkamer geklopt. Reny en Sabas werden er zowaar bijna wakker van. Ze waren behoorlijk laat thuisgekomen van hun bezoekje dus lagen ze vrij laat nog in bed. "Wie is daar?" vroeg Reny, nog half slapend.

"Ik ben Cailo. Moeder laat weten dat het al laat is." Dat was alles dat haar jongste broertje zei. Reny liet haar hoofd weer op het kussen vallen.

"Ik weet niet wat dat spul was dat Danoo ons heeft gevoerd maar we moeten een keer wraak nemen," zei Sabas. Hij had niet eens de behoefte om zijn hoofd op te tillen. Hij had geen kater maar het resultaat van al die kleine drankjes was wel dat ze zich nu amper wilden bewegen.

"Maar we moeten eigenlijk opstaan," vond Reny. Ze had er ook weinig zin in en haar stem verried dat.

"Kun je iets voorstellen wat we nu wel zouden kunnen doen?"

"Bedoel je in bed blijven?"

"Uitstekend idee." Sabas glimlachte terwijl ze dichter tegen hem aankroop. Hij wist nog een arm om haar heen te leggen en toen werd de wereld weer weldadig zwart.

Sabas werd wakker. Het was donker. Het gevoel dat hij helemaal niets meer kon was zo goed als verdwenen. Hij voelde Reny's rustige ademhaling in zijn nek. Dat vertelde hem dat ze sliep. Hij sloot zijn ogen en dacht over de vele dingen die hem overkomen waren sinds hij

weg was gehaald uit de kelder van zijn oude thuis. Het was duidelijk dat zijn beschermengel - als hij er een had - overuren had gemaakt om hem in leven te houden. En vandaag, als het weer licht was, zouden Reny en hij naar hun nieuwe huis gaan kijken om te bepalen wat er allemaal moest gebeuren voor ze daar hun intrek konden nemen. Reny mompelde iets in haar slaap en rolde op haar andere zij. Sabas bedwong de aandrang om het licht aan te maken en naar haar te kijken, gewoon omdat hij het fijn vond om haar te zien. Zijn plezier zou haar wakker kunnen maken en dat wilde hij niet. *"Ik leef een leven dat een geweldig boek zou zijn,"* dacht hij bij zichzelf. Worden gekidnapt van de aarde, verzeild raken in een gevecht tussen buitenaardsen en daarna zelf zowat een buitenaardse worden. Het was een van de nog weinige momenten dat hij toch even zijn gezicht aan moest raken. De ruwe, Nillibiaanse huid voelde nu bijna natuurlijk aan. Dezelfde huid die op zijn handen zat. Daar was hij intussen ook aan gewend. En toch was er altijd weer dat kleine beetje onzekerheid of hij nu wel of geen echte Nillibiaan was. Misschien zou dat op een gegeven moment ook verdwijnen...

Toen hij weer wakker werd was dat omdat iemand hem aan de schouder schudde. Reny zat op haar knieën en keek op hem neer. Haar lange, bruine haar hing om haar gezicht als een woeste, bewegende omlijsting, en toen hij naar haar opkeek verdrong hij bijna in haar grote, volledig blauwe ogen. "Oké, oké, ik ben wakker," lachte hij, "en wat een mooi visioen om bij wakker te worden."

"Ik ben blij dat je me waardeert," zei Reny. "Cailo was net aan de deur om ons te waarschuwen."

"Volgens mij was dat gisteren."

"Echt? Hebben we echt de hele dag liggen slapen?" Reny keek bijna geschokt.

"Ik denk het wel." Sabas ging rechtop zitten. Zijn lichaam werkte deze keer mee.

"Dat moet wel; ik heb zo'n honger." Reny grinnikte naar hem op een aparte, bijna verlegen manier. Ze liet toe dat hij haar in een omhelzing trok en genoot van het gevoel, van de simpele vreugde om dicht bij de man te zijn waar ze van hield en met wie ze nu officieel verbonden was.

"Vertel me wat. Ik rammel ook van de honger," zei Sabas toen hij haar weer had losgelaten. Ze maakten zichzelf toonbaar genoeg voor de familie en verlieten de slaapkamer.

Indra keke op van haar leeswerk toen de twee de grote huiskamer binnenkwamen. "Jullie feestje bij Rena moet wel erg heftig zijn geweest," zei ze terwijl ze opstond. "Ga maar zitten, dan breng ik jullie wat te eten." Reny bood aan om te helpen - ze hadden dit tenslotte aan henzelf te danken - maar haar moeder wuifde de hulp weg. Niet veel later zaten ze te eten terwijl bekers met dampende Gostif bij hun borden stonden te wachten. "Wat zijn jullie plannen voor vandaag?"

Sabas grinnikte. "Tja, gisteren waren we van plan om te gaan inventariseren wat er allemaal met ons nieuwe huis moet gebeuren. Ik denk dat we dat tot vandaag hebben uitgesteld." Reny keek zwijgend naar haar

moeder. Sabas wist dat ze zich een beetje schaamde voor hun gedrag, maar Indra leek het niet erg te vinden.

"Als jullie dat vandaag kunnen doen zou dat goed uitkomen, Sabas. Lehrm vroeg me je te zeggen dat hij morgen je hulp nodig heeft."

Sabas hielp zijn schoonvader waar hij maar kon. Lehrm's handel in bouwmaterialen runde zich tenslotte niet vanzelf. Soms moesten ze grote leveringen doen en vaak hielp hij ook met het afladen van nieuwe voorraad die naar de binnenplaats achter het huis moest. Het was een eenvoudige, vierkante binnenplaats maar hij zou nooit de eerste blik vergeten die hij erop had geworpen. Het was dezelfde binnenplaats waardoor ze diezelfde nacht gevlucht waren voor de Lergesh die jacht waren naar hem en deze geweldige mensen. "Natuurlijk, ik zorg ervoor dat ik klaar sta zo gauw dat nodig is." Sabas voelde dat hij nooit genoeg kon doen voor deze mensen die hem ooit zonder vragen te stellen hadden opgenomen in hun huis en hem meegesleept hadden toen ze naar Strevan vluchtten. Indra wist niet waar Lehrm hulp bij nodig had maar dat zou hij morgen wel horen.

Na het eten en de intussen afgekoelde Gostif gingen Sabas en Reny douchen en kleedden zich daarna aan. Ze wandelden naar hun nieuwe woning waar de naamschijf nog steeds netjes op de deur zat. "Dit wordt echt ons nieuwe huis, hè? Ons thuis."

"Ja." Reny straalde bij het idee.

"Mooi, dan wil ik nu iets doen dat op mijn vorige planeet een gewoonte was. Maak je maar geen zorgen."

"Zorgen? Waarvoor?" Toen gilde Reny even, want Sabas tilde haar op en hield haar stevig in zijn armen.

"Het is de gewoonte dat de man zijn vrouw het huis indraagt als ze zijn getrouwd," legde hij uit. "Nou zijn wij wel al een tijdje verbonden als partners maar dit is de eerste kans die ik krijg." Reny giechelde even terwijl ze de deur open duwde. Sabas droeg haar daarna officieel naar beinnen.

"Dat is een leuke gewoonte, mijn lief," zei Reny toen Sabas met een voet de deur dicht had geduwd. Ze hield haar armen om zijn nek en keek hem aan. Toen raakte ze met haar lippen lichtjes zijn wang aan. Pas daarna zette hij haar op haar eigen voeten neer. Sabas pakte een kleine elektronische tablet uit een zak en schakelde het in. Met dat in de hand wandelden ze van kamer naar kamer, en schreef hij op wat er allemaal moest gebeuren. Reny wilde dat *hij* het opschreef zodat hij kon oefenen. De vloer moest een goede opknapbeurt hebben omdat die smerig was, en beschadigd. Er stond nog wat oud en kapot meubilair dat afgevoerd moest worden, en de kapotte ramen moesten worden vervangen. Toen verraste Reny Sabas. "Ik wil Danoo vragen of hij de muren voor ons wil schilderen.

"Danoo? Maar hij is toch een kunstschilder?"

"Precies daarom. Ik wil zoveel mogelijk kunst in ons huis, Sabas. De kleine kamer wordt onze muziekkamer," zei ze terwijl ze naar die kamer wees, "en hier in de woonkamer wil ik een mooie natuurlandschap. Ik hoop dat je het daarmee eens bent."

"Als het niet al te gek wordt dan vind ik het prima," zei Sabas en knuffelde zijn mooie vrouw. Toen raakte hij

even haar lange, dikke vlecht aan. De vlecht die aan iedereen vertelde dat ze bij iemand hoorde. Toen hij dat deed legde zij ook een hand op zijn vlecht. "Jij maakt me gelukkig, Reny."

"En ik wil nooit ophouden met je gelukkig maken, Sabas," zei zij daarop. Het was een eenvoudig maar heel teder moment voor de twee. "Want jij maakt mij ook gelukkig." Toen pakte ze zijn hand weer en zo liepen ze nogmaals door hun aanstaande woning. Ze wilden zeker zijn dat ze niets over het hoofd gezien hadden. De lijst moest tenslotte compleet zijn.

Toen ze klaar waren en weer naar buiten wilden gaan keek Reny even wat onzeker naar Sabas, die vroeg wat er aan de hand was. "Moet ik jou nu naar buiten dragen?" Sabas kon zijn lach niet inhouden. Toen legde hij uit dat zoiets niet bij de gewoonte hoorde en omhelsde haar even terwijl Reny zich opgelucht voelde.

"Kom. Gaan we ergens eten." Hij pakte haar weer bij de hand. "En dat gaan we de rest van de dag wat leuks doen, en jij mag zeggen wat dat is." Het paar verliet het gebouw en overlegden waar ze wilden gaan eten. Het werd een kleine gelegenheid waar het vaak erg druk was. Vandaag was geen uitzondering. Het restaurantje had zes tafels en alle stoelen waren bezet.

"Daar was ik al bang voor," zei Reny. Ze konden natuurlijk wachten, maar dat vond ze jammer van de tijd. "Dan moeten we ergens anders heen."

"Reny!" De stem van een jong meisje galmde door het kleine restaurant. De eigenaresse van de stem kwam aanhollen en wierp zich in Reny's armen. "Je bent hier!"

"Ja, dat ben ik, en Sabas ook," lachte ze. "Hallo Niradee, hoe gaat het met jou?"

Niradee was de dochter van de eigenaar van het kleine restaurant. Ze had nog maar één oog en op haar voorhoofd waren grote littekens zichtbaar. Dat was allemaal te danken aan Lergesh soldaten die haar ergens gevangen hadden genomen en toen wat met haar hadden *gespeeld*. Veel mensen in Mianthern en ook veel andere kleinere plaatsen hadden te lijden gehad onder hun wreedheden en vele van hen hadden dat niet overleefd. "Met mij gaat het goed. Dank je." Het meisje keek op naar Sabas. "Jullie twee zijn altijd zo mooi samen. Vader zei me om jullie naar hem toe te brengen." Ze nam het tweetal bij de hand en trok hen daarna mee door het restaurantje.

"Reny. Sabas." De vader van Niradee, Hanr, stak zijn handen uit in een welkomstgebaar. "Wat fijn om jullie weer te zien." Hij wees naar de keuken. "Volg mijn dochter maar als jullie willen." Dat deden ze graag en na een korte wandeling door de keuken heen kregen ze stoelen aangeboden in de kleine tuin achter het gebouw. Daar stonden twee tafels, elk met drie stoelen. Hanr was achter hen aangekomen en vroeg het koppel een tafel uit te kiezen. "We hebben dit apart ingericht voor speciale gasten," vertrouwde hij hen daarop toe.

"Dank je, Hanr," zei Reny toen was was gaan zitten. "We zijn erg verbaasd."

"Dat is niet nodig, Reny. Ik zou het wel waarderen als de hele wereld niet hoort van dit kleine extra." Hanr vroeg daarna wat ze wilden eten en haastte zich toen terug naar de keuken. Niradee kwam bij Reny en Sabas

aan tafel zitten en babbelde over wat ze de laatste dagen had meegemaakt. Sabas wist dat Niradee niet meer naar school ging, al had ze daar nog wel de leeftijd voor. De mentale schade die de Lergesh haar hadden toegebracht zat te diep, en het was in de school waar ze haar zo hadden toegetakeld. Het kind kon het niet verdragen om de school binnen te gaan. Hanr en enkele van hun vrienden deden hun best om haar bij te scholen zo goed als het ging. Ook een van de leerkrachten van school kwam regelmatig bij hen op bezoek en dat ging best goed tot nu toe.

Reny vroeg haar een paar dingen over wat ze had geleerd en gedaan. "Denk je dat jij ook in het restaurant van je vader gaat werken?" Ze vermeed omzichtig Niradee's moeder te noemen, die door de Lergesh voor de ogen van het kind op brute wijze was vermoord. Sabas kon zich niet voorstellen wat voor trauma dit meisje met zich meedroeg. Hij deed zijn best om met het gesprek mee te doen al kende hij dit kind lang niet zo goed als Reny haar kende.

"Hier is jullie maaltijd," zei Hanr die de borden op tafel zette. "Ik hoop dat mijn knappe dochter jullie leuk bezig heeft gehouden." Hij knielde neer naast Niradee en raakte teder haar wang aan.

"Ze is vrolijk en slim," zei Sabas terwijl hij naar het kind glimlachte. "En dit eten ruikt fantastisch." Reny gaf Hanr ook een compliment over het eten. Niradee stond opeens op en liep weg zonder afscheid te nemen. Hanr had eens uitgelegd dat dit waarschijnlijk haar manier van doen was omdat ze nooit afscheid had kunnen nemen van haar moeder.

"We begrijpen het, Hanr," zei Reny. "Ze is een goed kind en we hopen allebei dat haar geest zal genezen."

"Ik dank jullie. *Goya'ta*. Excuseer me." Hanr knikte beleefd en ging toen weer naar binnen om voor de andere klanten te zorgen.

"Zo triest," zei Sabas toen ze begonnen te eten. "Ik ben blij dat we van de Lergesh af zijn maar ik vind het nog steeds rot dat we ze niet eerder weg hebben kunnen krijgen."

"Niet doen." Reny keek hem aan. "Je moet jezelf geen verwijten maken, Sabas. Ze zijn weg. De schade in iedereen zal op een gegeven moment helen, en jij hebt gedaan wat je kon om dat mogelijk te maken."

Sabas zuchtte. "Je hebt gelijk." Hij raakte even haar wang aan. "Ik heb jou nodig. Om me daar regelmatig aan te herinneren."

"En jij moet mij eraan herinneren dat we binnenkort weer eens een nieuw muziekstuk op de Hembe gaan oefenen." Reny wist wanneer ze van onderwerp moest veranderen. Ook binnenin hem was er nog heel wat pijn en ellende te verwerken.

"Wacht. Je bedoelt dat van de bloem en de... de... wat voor ding ook alweer?"

"De Bloem en de Mitrik," grinnikte Reny. "*Tei Shenlay lat tei Mitrik*."

"Daar was ik al bang voor. Dat is die snelle waar je snaren voor moet gebruiken waar ik nooit op tijd bij ben." Sabas deed even overdreven wanhopig en liet zijn vingers voor haar gezicht fladderen. "Even opletten," zei hij. "Mijn vingers zijn niet die van jou. Misschien moeten we met een oude, langzame Mitrik beginnen."

Ze zaten te lachen om het rare idee, want Mitriks waren kleine, snelvliegende insecten die niet oud werden. Reny beloofde dat ze de muziek eerst heel langzaam zouden proberen.

Na de lunch bedankten ze Hanr voor zijn gastvrijheid en verlieten ze het pand. Ze gingen op zoek naar een wagen. "En jij schrijft het adres van het museum op het scherm deze keer," waarschuwde Reny Sabas alvast. Zijn handschrift was met sprongen vooruit gegaan sinds ze uit Strevan terug waren maar ze was nog niet tevreden. "En ik wil dat je het meteen goed schrijft. Ik wil niet dat we in de rivier terecht komen." Het was haar bedoeling om dreigend over te komen maar haar grijns bedierf dat plan. Nadat ze een beschikbare wagen hadden gevonden vertelde ze hem het adres en hij schreef het langzaam neer, met een vinger op een scherm. De krullen waarin het Nill werd geschreven waren nog steeds moeilijk voor hem en daardoor had hij twee pogingen nodig voor de wagen in beweging kwam. Gelukkig reageerde die enkel op bestaande adressen.

"Goed gedaan!" Reny leunde tegen Sabas aan en samen genoten ze van de rit. Snel waren ze uit het centrum van de stad en toen de wagen de brug naderde kwamen voor beiden heel wat herinneringen los. Ze dachten allebei aan de eerste keer dat ze deze zelfde route hadden afgelegd. Naar hetzelfde museum. "Wil je hier even stoppen?"

Zonder een woord te zeggen reikte Sabas naar het paneel en tikte op het *hier parkeren* symbool. De wagen vond een veilige plek om tot stilstand te komen waarna

ze uitstapten. Ze stonden dichtbij waar de brug begon en keken uit over de rivier. Sabas pakte Reny's hand en genoot van de warmte die ze uitstraalde. Er voeren heel wat minder schepen over de rivier dan de eerste keer dat ze hier samen hadden gestaan. Veel schepen waren vernield in de laatste dagen dat de Lergesh probeerden hun greep op de planeet te houden. "Het is prachtig hier," zei hij.

Reny knikte. "Ja. Zonder *hen* is alles veel mooier. Kun je het museum hiervandaan zien?" De eerste keer was dat niet moeilijk geweest, maar de heldere kleuren van het gebouw hadden behoorlijk geleden onder de 'aandacht' van de Lergesh. Toch wist hij nog waar het lag. "Daar," wees hij. "Kom. Dan gaan we erheen." Ze stapten weer in en toen ging de reis verder. Het laatste stukje van de rit duurde niet lang. De wagen parkeerde zichzelf dicht bij het museum. Reny en Sabas stapten uit en keken naar het gebouw. "Het is erg beschadigd." Reny's stem liet hem horen hoeveel pijn het haar deed om deze plek zo te zien.

"Het kan worden gerepareerd," zei Sabas. "Het zal denk ik niet meer hetzelfde zijn, maar als de binnenkant niet geraakt is, is het hart van het museum nog aanwezig."

Reny knikte weer. Om het museum waar ze zo van hield zo te zien deed haar van binnen pijn. "Het is Nillibiaans. Nillibianen hebben het gebouwd en Nillibianen zullen het weer opknappen. Het zal zijn ziel altijd houden." Sabas glimlachte. Hij vond het prachtig hoe ze hem soms met zulke woorden verraste. Wat had

hij toch een veelzijdige vrouw. Na nog een blik op het gebouw gingen ze naar binnen.

Het voelde alsof het een eeuwigheid geleden was sinds ze hier waren geweest. De man die Sabas al eens eerder gezien had hier, Yehan, stond aan het bij het tafeltje alsof hij er nooit weg was geweest. Toen hij de kleine rode en witte schijfjes op die tafel zag moest Sabas even grinniken. Yehan keek de twee bezoekers aan. "Reny?"

"Jawel, Yehan. Ik ben het. En dit is Sabas. Herinner je je hem nog?"

Yehan staaarde naar de man aan haar zij. "Jullie zijn zo lang weg geweest. Wat is er allemaal gebeurd? Ik herinner me dat je hier met iemand was..." Hij keek verontschuldigend naar Sabas. Reny vertelde een paar dingen die gebeurd waren en hoe Sabas geopereerd was. "Dus het is waar," zei de museummedewerker. "Er waren wel verhalen, maar... je hoort zo veel. Sabas. Welkom terug."

"Ik ben blij weer hier te zijn, Yehan." Sabas knikte beleefd naar de man die al naar de stapels met schijfjes reikte. Zijn beweging bevroor halverwege.

"Jullie zijn een verbonden paar," zei Yehan toen. De vlechten waren hem nu pas opgevallen. "Mijn gelukwensen." De manier waarop hij bij hen toen even een hand op de schouder legde was eigenlijk niet netjes volgens de Nillibiaanse etiquette. "Ik ben echt heel blij voor jullie. Vooral voor Reny." Sabas snapte dat wel. Yehan kende Reny al heel wat langer. Toen overhandigde Yehan hen de schijfjes voor de toegang tot het museum; elk kregen ze een rode en een witte.

"Wat gaat er gebeuren met de buitenkant van het gebouw?" Reny wilde dat weten voor ze echt naar binnen gingen.

"Dat wordt allemaal hersteld. Misschien blijft een stuk van een muur zoals die nu is, om iedereen eraan te herinneren wat er is gebeurd, maar voor het grootste deel wordt al dat oogzeer verwijderd. Het museum heeft een lagere prioriteit dan de gebouwen waar mensen moeten wonen," zei Yehan, "en dat is goed. Het museum is overal nog intact en dicht. De collectie is veilig."

Reny bedankte hem, en Sabas deed dat ook. Toen liepen ze hand in hand verder. Ze liepen langs de lange rijen boekrollen die Sabas intussen goed had leren kennen. Uiteraard moesten ze weer even kijken bij het boek waar Reny's gedicht in was gepubliceerd. Deze keer kon Sabas het merendeel zelfs voorlezen. Reny hielp hem op de plekken waar hij er echt niet uitkwam. "Dat heb je heel goed gedaan," zei ze. Haar grote, blauwe ogen straalden naar hem en dat maakte het wederom moeilijk voor hem om haar niet te omhelzen.

"Ik heb een prima onderwijzeres, Reny." Hij pakte haar weer bij de hand en zo liepen ze naar de volgende afdeling; de afdeling waar ze de witte schijfjes voor nodig hadden. Ze lieten die schijfjes in de gleuf bij de deur vallen en ze konden meteen doorlopen. Het viel Sabas op dat de deur deze keer een beetje piepte. Dat had die de vorige keer niet gedaan. Reny fronste ook toen ze het hoorde maar maakte geen opmerking. De deur werkte nog.